

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **N. T. T.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem adresa pro doručování: AK Čechovský & Václavek, s.r.o. Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Olšanská 2, P.O.BOX 78, 130 51 Praha 3**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. února 2014, č.j. CPR-16606-1/ČJ-2013-930310-V243, ve věci správního vyhoštění, t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství služby policie Královéhradeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend

Hradec Králové, čj. KRP-40271-78/ČJ-2013-050026-SV ze dne 12.11.2013, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 2 roky. Doba k vycestování z území České republiky (dále jen ČR) byla podle ust. § 118 odst. 3 cit. zákona stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Současně bylo žalobci uloženo podle § 123b odst. 1 písm. c) cit. zákona zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území ČR, a to povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii každé pondělí v 10.00 hodin. Dále bylo rozhodnuto podle ust. § 120a cit. zákona tak, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona č. 326/1999 Sb. Důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění bylo zjištění, že žalobce pobýval na území České republiky (dále jen ČR) v období od 23.11.2011 do 23.4.2013 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn.

V odůvodnění rozhodnutí ze dne 11.2.2014 žalovaný zrekapituloval, že správní orgán prvního stupně rozhodnutím č.j. KRP-40271/ČJ-2013-050026-SV ze dne 23.4.2013 uložil žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 2 roky. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání a odvolací orgán (žalovaný) rozhodnutím č.j. CRP-7409/ČJ-2013-930310-V243 ze dne 8.7.2013 vrátil věc správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, a to z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu nedostatečně zjištěného stavu věci ohledně ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V rámci znovuprojednání věci dal správní orgán prvního stupně žalobci možnost vyjádřit se k majetkovým poměrům, k ekonomickým, kulturním a společenským vazbám žalobce na území ČR a k vazbám, jež má žalobce na území domovského státu. K možným dopadům do soukromého a rodinného života byli vyslechnuti otec a matka žalobce a k ověření jeho soužití s rodinnými příslušníky bylo provedeno místní šetření. Správní orgán prvního stupně poté vydal dne 12.11.2013 nové rozhodnutí, které žalobce opět napadl odvoláním, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

Žalovaný neshledal v postupu správního orgánu prvního stupně ani při aplikaci hmotného práva žádné pochybení. Žalovaný zopakoval rozhodné skutečnosti zjištěné v průběhu správního řízení, a to, že žalobce pobýval na území ČR bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Pokud jde o vytýkané období neoprávněného pobytu na území ČR od 23.11.2011 do 23.4.2013, tak dle zjištění žalovaného se jedná o neoprávněný pobyt již od 7.11.2011 do 23.4.2013, neboť předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 1.3.2011, kterým byl žalobci uložen zákaz vstup na území členských států Evropské unie v délce jednoho roku, se stalo vykonatelným již dnem 7.11.2011. Žalovaný uvedl, že žalobce se prokazatelně dopustil porušení ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, vytýkané protiprávní jednání bylo prvoinstančním rozhodnutím vymezeno zákonným způsobem a doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států

Evropské unie byla stanovena v zákonem stanoveném rozmezí. Žalovaný se podrobně věnoval jednotlivým odvolacím námitkám (opětovně bylo především namítáno, že správní vyhoštění představuje nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobce), které neshledal oprávněnými, neboť nezjistil v rozhodnutí ani v řízení žádná pochybení správního orgánu prvního stupně, jejichž následkem by byl nesoulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy nebo jeho nesprávnost, mající vliv na výrok rozhodnutí. Uvedl, že rozhodnutí o správním vyhoštění zcela jistě do soukromého a rodinného života žalobce zasáhne, neboť na území ČR žijí jeho rodiče a sourozenci s uděleným povolením k pobytu, ale s ohledem na způsob vedení společného rodinného života nepůjde o zásah nepřiměřený, nýbrž zákonem předpokládaný. Legitimitu zásahu žalovaný spatřuje ve vědomém, závažném a neakceptovatelném protiprávním jednání žalobce, který byl plně srozuměn s tím, že na území ČR pobývá nelegálně. Žalovaný poukázal na zjištěné skutečnosti, že rodiče a tři sourozenci žalobce žijí v Praze, žalobce, který žije v Hradci Králové, s nimi nesdílí společnou domácnost, pouze se navštěvují. Rodina podporuje žalobce finančně. O své přítelkyni, kterou má žalobce na území ČR, odmítl sdělit jakékoliv údaje. Žalobce se stejného protiprávního jednání dopustil již v roce 2011, uložené správní vyhoštění nerespektoval a dále setrval na území ČR neoprávněně, bez víza. Žalobce tak nemohl mít žádné legitimní očekávání, že bude moci na území ČR pobývat poté, co bude zajištěn z důvodu nelegálního pobytu, přičemž žádné kroky k řešení této situace neučinil. Žalovaný k ekonomickým poměrům žalobce konstatoval, že bylo zjištěno, že žije z finančních prostředků svých rodinných příslušníků, pracuje v obchodě svého otce, zcela zřejmě bez pracovního povolení a vzhledem k tomu, že pobývá na území ČR nelegálně, nemůže zde ani legálně pracovat a finančně se zabezpečit. Skutečnost, že žalobce nemá na území domovského státu žádné rodinné příslušníky, nemůže být důvodem, který by bránil rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud se žalobce byl schopen zorientovat v cizí zemi s odlišnou kulturou bez přítomnosti svých nejbližších a znalosti cizího jazyka (do ČR přicestoval sám v roce 2007), nelze dle žalovaného předpokládat, že by tak nebyl schopen při návratu do vlasti. Žalobce se nemůže s úspěchem dovolávat nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života, neboť s možností nuceného odchodu z území mohl a měl počítat již s ohledem na předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný podotkl, že žalobce se po celou dobu řízení ani jednou nezmínil o jakékoliv soukromé vazbě, kterou by bylo možné zohlednit při posuzování přiměřenosti rozhodnutí. Mimo okruh svých rodinných příslušníků neuvedl jakékoliv jiné ekonomické, kulturní či společenské vazby k území ČR, přičemž žalovaný neshledal, že by žalobce byl na území ČR společensky či kulturně integrován natolik, aby rozhodnutím o správním vyhoštění byly nepřiměřeným způsobem zasaženy jeho soukromé vazby. Podle žalovaného tak správní orgán prvního stupně postupoval v řízení v souladu s ust. § 50 správního řádu, žalobci byla ve smyslu § 4 a § 6 správního řádu poskytnuta náležitá součinnost, dle § 36 správního řádu mu byla dána možnost vyjádřit se k věci, navrhopvat důkazy a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 3 správního řádu, rozhodnutí má potřebné náležitosti dle § 68 odst. 3 správního řádu. Správní vyhoštění bylo dle žalovaného vydáno v souladu s právními předpisy a správní orgán prvního stupně postupoval dle § 2 odst. 4 správního řádu tak, aby

přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítal, že žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil vyjmenovaná ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a to ustanovení §§ 2 odst. 3 a 4, 3, 50 odst. 3, 68 odst. 2. Dle žalobce základní pochybení žalovaného spočívá v nedostatečné přezkumné činnosti ve vztahu k posouzení správnosti a zákonnosti prvoinstančního rozhodnutí. Primárně poukazuje na neurčitost výrokové části prvoinstančního rozhodnutí, která není dostatečně konkrétní, není řádně definováno, jakého pochybení se žalobce dopustil. Namítá, že rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné. Odvolací orgán toto pochybení ve svém rozhodnutí nenapravil, čímž zatížil nezákonností i své rozhodnutí.

Dále žalobce poukázal na nezákonnost jednoho z podkladů pro rozhodnutí, a to závazného stanoviska odboru azylové a migrační politiky ev.č. ZS21997 resp. ZS20931. Toto stanovisko má dle § 120a zákona o pobytu cizinců obsahovat posouzení situace z pohledu, zda vycestování cizince je možné s ohledem na ust. § 179 zákona. Správní orgán v takovém stanovisku nemá v žádném případě řešit skutkové okolnosti případu nebo dokonce hodnotit váhu jednotlivých důkazů a jejich věrohodnost, to je v pravomoci orgánu rozhodujícího ve věci. V daném případě správní orgán, který podal stanovisko, hodnotil v rozporu se zákonem skutkové okolnosti případu, z nichž pak rozhodující správní orgán v rozporu se zákonem vyšel při svém vlastním posouzení.

Žalobce je rovněž přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Jak forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena nepřiměřeně, neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především zásadě proporcionality a právní jistoty. Žalobce plně spolupracoval se správním orgánem, vypověděl pravdu o svém pobytu na území. Uložené správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem i s ohledem na délku pobytu žalobce na území ČR a přítomnost všech rodinných příslušníků. Dále namítá, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do jeho soukromého a rodinného života, což je v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů a příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců. Připouští správnost argumentace žalovaného, že existence rodinných vazeb neanuluje předchozí protiprávní jednání (to žalobce ani nikdy netvrdil), je však zákonnou povinností správních orgánů tyto vazby v řízení zohlednit, přičemž existence rodinných vazeb může převážit nad vytýkaným protiprávním jednáním. Správní orgány neprovedly žádné hodnocení, jen konstatují jednotlivé regulativy zákona a fakt, že se žalobce dopustil nelegálního pobytu. Rozhodnutí, která konstatují přítomnost celé rodiny na území ČR a rovněž tak přiměřenost rozhodnutí, které žalobce od jeho rodiny oddělí, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, č.j. As 39/2007-72 a na článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zaručuje každému bez rozdílu právo na respektování

soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Ačkoli pobyt bez platného oprávnění není správný, tak žalobce svým jednáním jistě neporušuje výše uvedené zájmy státu a tedy je na místě zohlednit zájem na ochraně soukromého a rodinného života oproti krátkodobému pobytu bez víza. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 5.3.2014 uvedl, že protiprávní jednání bylo nalézacím správním orgánem řádně zjištěno, spisovým materiálem doloženo a dostatečně odůvodněno. Nebyla zjištěna taková procesní pochybení, která by způsobovala nezákonnost vedeného řízení a vydaného rozhodnutí. K žalobní námitce ohledně nezákonnosti výroku prvoinstančního rozhodnutí uvedl, že výrok rozhodnutí o správním vyhoštění skutečně obsahuje toliko odkaz na ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců a blíže nespecifikuje, kterou ze zde uvedených skutkových podstat měl žalobce svým jednáním naplnit. Z odůvodnění rozhodnutí nalézacího správního orgánu však následně plyne zjištění, že žalobce pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Bylo tedy jednoznačně vyjádřeno, které z nezákonných jednání je žalobci vytýkáno. K namítané nezákonnosti závazného stanoviska ev.č. ZS21997 resp. ZS20931 žalovaný uvedl, že překážky vycestování neposuzuje správní orgán prvního ani druhého stupně ve své vlastní působnosti, ale prostřednictvím dotčených orgánů. Dle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců je policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a § 120 citovaného zákona povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179 zákona o pobytu cizinců). Dále uvedl, že podle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkon činěný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správnost závazného stanoviska tak není správní orgán prvního stupně ani odvolací orgán oprávněn posuzovat. Proti obsahu závazného stanoviska lze ve smyslu ust. § 149 odst. 4 správního řádu podat odvolání, což žalobce neučinil a svoji námitku vznesl až v žalobě. K nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění žalovaný odkázal na odůvodnění správních orgánů obou stupňů. Žalovaný podotkl, že žaloba je stavěna jako odvolání a je jí napadáno nikoli rozhodnutí žalovaného o podaném odvolání, ale rozhodnutí nalézacího správního orgánu. Žalobce mohl své námitky uplatnit v rámci odvolacího řízení, dle žalovaného tak nejsou splněny podmínky pro zkoumání žalobních bodů. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žalobu projednal při jednání v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst.1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud při posouzení projednávané věci vycházel z následující právní úpravy a rozhodných skutečností, zjištěných z obsahu předloženého správního spisu, které jsou podrobně popsány jak v žalobou napadeném rozhodnutí, tak v rozhodnutí

prvoinstančním. Všechny podklady pro vydání prvoinstančního rozhodnutí jsou shrnuty na čl. 155-156 správního spisu (celkem 62), s nimiž se zástupce žalobce seznámil dne 14.10.2013, neměl k nim námitky, nenavrhoval doplnění s tím, že se k nim písemně vyjádří. V následném písemném vyjádření namítal nepřiměřenost zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce.

Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Podle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Krajský soud se po provedeném přezkumném řízení ztotožnil s učiněnými závěry žalovaného, který se v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými odvolacími námitkami, které žalobce v podstatě zopakoval v žalobě.

Krajský soud neshledal v postupu správních orgánů a ve vydaných rozhodnutích namítaná procesní pochybení. V daném případě bylo nepochybně prokázáno (správním orgánem prvního stupně řádně zjištěno), že žalobci bylo již v minulosti uloženo správní vyhoštění na jeden rok. Žalobce toto rozhodnutí nerespektoval a dále pobýval na území ČR neoprávněně, bez víza, a to v době od 1.7.2011 (správně zjištěno žalovaným) do 23.4.2013. Z důvodu neoprávněného pobytu byl žalobce zajištěn a bylo s ním zahájeno opakované řízení o správním vyhoštění. Na takové situace pak pamatuje ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, které žalovaný aplikoval v souladu se zákonem, přičemž z odůvodnění rozhodnutí je zcela zřejmé, kterou ze dvou zde uvedených skutkových podstat žalobce naplnil, a to, že na území pobýval bez víza, ač k tomu není oprávněn. Soud v projednávaném případě neshledal porušení ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán prvního stupně v rámci pokračování ve správním řízení, poté, co jeho rozhodnutí ze dne 23.4.2013 bylo odvolacím orgánem zrušeno, doplnil správní řízení o místní šetření v místě bydliště žalobce a vyslechl jako svědky oba rodiče žalobce se zjištěním, že oba rodiče i sourozenci mají adresy odlišné od pobytu žalobce (žijí v Praze, jeden bratr v Rychnově nad Kněžnou), nežijí tedy ve společné domácnosti.

Rodiče žalobce navštěvují a přispívají mu finančně. Ke společenským vazbám na území ČR žalobce vypověděl, že se týkají rodiny a má zde přítelkyni, jejíž totožnost odmítl sdělit. Tím žalovanému znemožnil další zkoumání této vazby. K ekonomickým a kulturním vazbám se nevyjádřil. Správní orgán zjistil, že žalobce pracuje u otce a bratra v obchodě, avšak bez příslušného povolení k zaměstnání od úřadu práce a neovládá český jazyk (v ČR je již od roku 2007). V minulosti žalobce bydlel v různých městech ČR, poslední tři roky žije sám v Hradci Králové, nikdy nebydlel společně se svými rodinnými příslušníky. K námitce nezákonnosti závazného stanoviska vyžádaného policií ve smyslu ust. § 120a zákona o pobytu cizinců soud uvádí, že se jedná o jeden ze zákonných podkladů pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, jehož obsahem je správní orgán vázán. V daném případě jsou v závazném stanovisku popsány skutkové okolnosti případu, dikce ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců a učiněný závěr ministerstva vnitra ve vztahu k tomuto ustanovení. Namítanou nezákonnost soud neshledal.

Při zkoumání zákonných důvodů pro vydání správního vyhoštění soud nezjistil žádné zákonné překážky, které by jeho vydání bránily, když otázkou nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince se žalovaný náležitě a přezkoumatelným způsobem zabýval.

Soud neshledal namítaná porušení vyjmenovaných ustanovení správního řádu a odkazuje v tomto směru na odůvodnění napadeného rozhodnutí (strany 3-4), které podrobně reaguje na stejné odvolací námítky.

Správní vyhoštění nemá povahu trestu, ale je specifickým nástrojem v oblasti kontroly přistěhovalectví, jehož účelem je, aby cizinec, který nepobývá na území ČR v souladu s právními předpisy toto území opustil. Žalobce si i ohledem na předchozí uložené správní vyhoštění musel být vědom toho, že na území ČR pobývá nelegálně včetně následků z toho plynoucích a nemohl mít žádné legitimní očekávání v podobě dalšího pobytu, aniž by učinil jakékoli kroky k nápravě tohoto nezákonného stavu.

Uložená délka zákazu vstupu a pobytu cizince na území členských států v době trvání 2 roků, tedy ve středním pásmu zákonné hranice, odpovídá výše cit. znění ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců, charakteru jednání, kterého se žalobce dopustil opakovaně a soud neshledal, ani s ohledem na zvážení závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 10. 1998, sp. zn. III. ÚS 153/97, který vyložil princip proporcionality pro potřebu posouzení opatření, omezujících základní lidská práva a svobody tak, že nesmějí svými negativními důsledky přesahovat pozitiva, která představují veřejný zájem na těchto opatřeních, že by byl v případě žalobce uložený zákaz v rozporu s tímto principem. Veřejným zájmem je zájem na dodržování zákonů, které žalobce porušil.

Soud se tak s rozhodnutím žalovaného vydaným v odvolacím řízení ztotožnil a v podrobnostech odkazuje na obsah odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí tak, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za

důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil“.

Soud tak uzavírá, že žalobní tvrzení nepřinášejí žádné nové skutečnosti a argumenty, pouze se opakují námitky, které byly uplatněny v rámci odvolacího řízení, k nimž se žalovaný vyjádřil a soud neshledal v jeho postupu pochybení. S ohledem ke shora uvedenému soudu proto nezbylo, než v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný který měl ve věci úspěch, žádné náklady řízení nepožadoval a podle obsahu spisu mu ani žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 7. dubna 2014

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně